

Arrest

nr. 179 174 van 12 december 2016
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Luxemburgse nationaliteit te zijn, op 7 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 februari 2016 diende verzoekster, als werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 augustus 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 13 augustus 2016 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, 2de lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 04/02/2016 werd ingediend door: Naam: [S.], [M.S.B.M.], Nationaliteit: Luxemburg (Groot- Hertogdom) ; [...]

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Op 04/02/2016 diende betrokkene een aanvraag tot inschrijving in als werkzoekende (art 40§4.1 ste lid 1° van de wet van 15/12/1980) Als staving van de aanvraag leverde betrokkene de volgende documenten aan : inschrijvingsatt[est] VDAB dd 17/03/2016 , brief VDAB dd 04/03/2016 betreffende de voorziene afspraak dd 02/05/2016 met als items het zoeken naar een job en het verbeteren van de Nederlandse taal, brief van de VDAB dd 29/03/2016 betreffende het niet komen opdagen op voorziene afspraak dd 29/03/2016 zonder toelichting van afwezigheid, brief van de VDAB dd 04/04/2016 betreffende afspraak dd 02/05/2016 met als onderwerp opleiding Nederlandse taal en contacten met Kunstenloket en Artistieke Wereld, afdrucken van het internet betreffende t-heater Brugge en Kunstpunt, brochure van Kunstloket 2015 en CV van betrokkene

Betrokkene kan alvast de inschrijving niet genieten van werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig model van de bijlage 18 bis of gelijkwaardig (art 50§2.3° van het KB van 08/10/1980)

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art 50§2.3° (KB 08/10/1981) ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven staat bij de VDAB, of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans op tewerkstelling [heeft]. Betrokkene verblijft bovendien sinds 04/02/2016 in België als werkzoekende. Ondanks haar inschrijving bij de VDAB heeft zij geen vorderingen gemaakt aangaande haar kansen op de arbeidsmarkt.

Meer nog, afgaande op de voorgelegde documenten, blijkt dat betrokkene nagelaten heeft om zonder enig toelichting betreffende haar aanwezigheid op te dagen voor een gemaakte afspraak bij de VDAB waar betrokkene zou bijgestaan worden bij de zoektocht naar een job en het leren van de Nederlandse taal.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene op 04/04/2016 opnieuw werd uitgenodigd door de VDAB maar nergens in het dossier is enig bewijs terug te vinden dat betrokkene op deze uitnodiging ingegaan is.

Nergens uit het dossier blijkt eveneens dat betrokkene, nu toch meer dan een half jaar verblijvend in ons land, stappen ondernomen heeft om het Nederlands onder de knie te krijgen.

Tenslotte dient er eveneens opgemerkt te worden dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene actief op zoek is naar een job, noch dat betrokkene sinds haar aankomst in België de kans heeft gehad maar een dag te werken, als was het maar op proef of in interimverband.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken.

Gezien de elementen en vaststellingen kan een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, niet toegekend worden aan betrokkene.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 04/02/2016 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar synthesesemorie de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen “9.3” en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 12bis, § 1, tweede lid van het Wetboek van de Belgische nationaliteit (hierna: het WBN).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien verzoekster (zie stuk 11) werd afgevoerd met verlies van verblijfsrecht op 2/08/2016 te Oostende stelde de VDAB bij diverse bezoeken zelf dat haar kansen op tewerkstelling ernstig gehypot[h]ekeerd waren en quasi onbestaande ;

Dat ondergetekende persoonlijk vaststelde op het bureel VDAB Oostende dat haar dossier aangelegd te Gent op 8/12/2014 zelfs niet gevolgd was ;

Dat zij met de stukken 4 t.e.m. 8 daadwerkelijk bewijst dat zij zich wel wil integreren en Nederlandse taal[c]ursus volgt (zie stuk 7 & 8) om alsnog aan werk te geraken ;
Dat met stuk 10 haar inschrijving blijkt voor avondschool Nederlands ;

Aangezien na mededeling van de aanvullende stukken 11(woonattest),12 (Telenet) & 13 (Eandis) een onderbroken verblijf van meer dan 10 jaar wordt bewezen
(art12 bis , par.1lid 2 WBN) wat haar machtiging moet verlenen om in België te verblijven ;

Dat verwerende partij thans wel kennis kan nemen van de stukken gevoegd bij het Verzoekschrift als de nieuwe stukken thans medegedeeld met huidige memorie ,zodat opnieuw dient geoordeeld in fun[c]tie van deze nieuwe bewezen feiten en elementen ;

Dat verzoekster bewijst sinds 1/01/1969 in België te wonen en aldus alles samen een periode van 32 jaar verblijf aantoonst waarmee zij de rechtmatigheid van haar vordering aantoonst ;

Aangezien art 8 EVRM stelt dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie – en gezinsleven dat zij zoals in casu hier samenleeft met haar 78jarige oude Belgi[s]che moeder die zij helpt en bijstaat ;

Dat zij op grond van art 9,3 humanitaire redenen gerechtigd is op gezinshereniging met een Belg zoals voorzien in art.40 ter Vw..als bloedverwant in neergaande lijn ;”

2.2.1. In zoverre het de bedoeling is van verzoekster om de schending van artikel 12bis, § 1, tweede lid van het WBN en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aan te voeren merkt de Raad op dat de schending van deze wetsbepalingen niet was opgenomen in het initieel door verzoekster ingediende verzoekschrift en de synthesesemorie niet kan worden aangewend om nieuwe middelen aan te voeren. Een synthesesemorie is enkel bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, “*zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten*” (Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de synthesesemorie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat “*in de synthesesemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden*” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie “*zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*” van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat “*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn*”.

Verzoekster kan in haar synthesesemorie bijgevolg niet voor het eerst de schending van deze bepalingen op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen geen antwoord vormen op een aanvraag om als familielid van een Belg tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten of op een vraag tot toekenning van de Belgische nationaliteit en dat de bestreden beslissingen op zich verzoekster niet

verhinderen om deze aanvragen in te dienen. Verzoekster kan voormelde wetbepalingen – waarbij tevens moet worden opgemerkt dat er geen tweede lid is in artikel 12bis, § 1 van het WBN – derhalve in casu hoe dan ook niet nuttig aanvoeren.

2.2.2. In de Vreemdelingenwet is actueel geen artikel “9.3” opgenomen, zodat uiteraard niet kan worden besloten dat deze bepaling zou zijn geschonden. Daarnaast moet worden geduid dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de toekenning van een verblijfsmachtiging en in dit artikel niets is voorzien inzake een recht op verblijf.

2.2.3. Waar verzoekster verder nog aanhaalt dat verweerder rekening moet houden met bepaalde aanvullende stukken die zij bij haar verzoekschrift en haar synthesesmemorie heeft gevoegd (stukken 4-8 en 11-13), merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een bestuurlijke beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de nieuwe documenten die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift en haar synthesesmemorie. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Indien verzoekster, zoals zij in haar synthesesmemorie aangeeft, wenst dat verweerder deze nieuwe stukken in aanmerking neemt, dan staat het haar steeds vrij een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in te dienen en deze stukken bij de nieuwe aanvraag te voegen.

2.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden benadrukt dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster stelt dat zij een gezin vormt met haar moeder maar toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met deze vrouw. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster niet aantoonst dat haar moeder – die volgens de aan de Raad voorgelegde stukken achtenzeventig jaar oud is en een pensioen geniet dat voornamelijk afkomstig is uit het Groothertogdom Luxemburg – haar om professionele of andere redenen niet zou kunnen vervoegen in haar land van herkomst.

Daarnaast moet nog worden geduid dat niet blijkt dat verzoekster ooit aan verweerder ter kennis bracht dat zij in België tot een verblijf wenste te worden toegelaten in functie van haar moeder en dat ook niet wordt aangetoond dat de relatie die verzoekster met haar moeder heeft dusdanig hecht is dat er effectief kan worden gesproken van een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Voorts dient te worden benadrukt dat, zo al zou moeten worden aangenomen dat er in casu een hecht gezinsleven in België bestaat of dat een aspect van verzoeksters privéleven in het gedrang zou zijn, het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hoe dan ook bepaalt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is zo deze *“bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”*. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen een wettelijke basis hebben en de Raad merkt op dat het niet toekennen van een recht op verblijf aan een vreemdeling die niet aantoonst in het eigen levensonderhoud te kunnen voorzien en die zelfs niet aantoonde hiertoe inspanningen te leveren door de wetgever vereist werd geacht ter bescherming van het economisch welzijn van het land en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK